

Arrest

nr. 231 482 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) S.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U verklaart 18 jaar oud te zijn. U werd geboren in het dorp Shahabuddin in het district Nirkh van de provincie Maidan Wardak. U ging tot de 9de graad naar school. Daarnaast volgde u ook Koranlessen in de moskee. Uw vader S.(...) R.(...) S.(...) werkte als ontmijner en woont nog in uw dorp samen met uw moeder Ghadiya. U heeft een jongere broer I.(...) en drie zussen B.(...), S.(...) en B.(...). Ze wonen nog bij uw ouders.

U woonde in een dorp met veel taliban. Al vanaf dat u een kind was kwamen de taliban om medewerking vragen. Ze vroegen de kinderen van het dorp om voedsel te gaan vragen bij de mensen en dat naar hen te brengen. Later vroegen ze jullie om wapens te transporteren. Uw vader was niet op de hoogte van deze zaken. Sommige jongens van het dorp werden gerekruteerd door de taliban en kwamen om bij gevechten. Uw vader kwam uiteindelijk op de hoogte van uw dienstverlening aan de taliban. Hij vond dit gevaarlijk. De dorpsouderen besloten naar de gouverneur te gaan om hulp te vragen. De gouverneur nam de situatie ernstig. De gouverneur stelde dat de jongeren van het dorp van gedacht moesten veranderen en het leger en de politie steunen. Als ze dit zouden doen zouden ze wapens krijgen en konden ze meevechten met het leger en de politie. Indien niet kon hij niks doen. Na dit onderhoud met de gouverneur besloot uw vader dat het te gevaarlijk was voor u in het dorp. Er werd een smokkelaar geregeld en u verliet Afghanistan. U nam met een vals paspoort een vlucht naar V.A.E en reisde vervolgens verder naar Iran, Turkije en Griekenland. Op 2 augustus 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. U verklaarde bij aankomst nog minderjarig te zijn. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet met hen wou samenwerken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument) met Engelse vertaling, uw vaccinatiekaart en uw geboorteakte neer. Daarnaast legt u ook enkele documenten over uw medische toestand van het OCMW van Avelgem neer, alsook uw medisch dossier.

Op 25 oktober 2017 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd, in zoverre deze betrekking had op de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd op 21 februari 2019.

Hierop werd u voor een derde persoonlijk onderhoud uitgenodigd door het CGVS.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Dit werd ook bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 217 227 d.d. 21 februari 2019. Na lezing van het administratief dossier, stelde de RvV immers vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vonden in het administratief dossier en betrekking hadden op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct waren. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berustten, werden door de RvV tot de zijne gemaakt en overgenomen en kunt u hieronder opnieuw lezen:

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw leeftijd van 18 jaar en minderjarigheid bij aankomst in België (gehoorverslag 9/2/2017, p. 4). Uw exacte geboortedatum kent u niet, u haalt aan dat u op de 3de van de 7de maand, oftewel djedi 1388, zou geboren zijn (gehoorverslag 9/2/2017, p. 3). Omgezet komt dit overeen met 25 september 2009 (gehoorverslag 9/2/2017, p.4. Dit zou betekenen dat u tijdens het gehoor op het CGVS op 2 februari 2017 7 jaar oud zou zijn. Bovendien is de 7de maand mizan en niet djedi, dit is de 10de maand, zoals u verkeerdelijk stelt. Wanneer u met deze onmogelijke geboortedatum wordt geconfronteerd stelt u enkel de dag en de maand te kennen van uw geboortedatum maar niet het jaar. Dit is merkwaardig. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 6 augustus 2015 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Verder legt u op 9 februari 2017 een kopie van uw taskara voor, afgegeven op 26/4/1393 (omgezet 17 juli 2014) in Nerkh provincie Maidan Wardak. Deze taskara vermeldt dat u als

15-jarige staat geregistreerd in 1393 (tussen 21 maart 2014 - 21 maart 2015), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1999 en maart 2000. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 9 februari 2017 volgens uw taskara tussen de 17 en 18 jaar zou zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan 4 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden.

Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Dit nog los van het feit dat u er niet in slaagt de Afgaanse kalender juist om te zetten. Deze vaststelling draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat u een persoonlijke vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde dat u het land diende te verlaten omdat uw vader niet wou dat u verder samenwerkte met de taliban (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Zo verklaarde u dat de taliban aanwezig waren in uw dorp en u reeds als kind werd ingezet om voedsel te gaan halen bij de dorpelingen voor de taliban. U deed dit niet alleen, ook andere kinderen werden ingezet (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15; 3/6/2017, p. 3). Toen u ouder werd, werd u wel eens gevraagd om enkele wapens van punt a naar punt b te vervoeren. Hoewel deze zaken zich voordeden in uw regio kan u niet overtuigen dat u hierdoor persoonlijke vervolgingsproblemen heeft gekend of zal kennen in Afghanistan. Deze zaken vallen onder het willekeurige algemene geweld dat uw regio kenmerkt. Bovendien gebeurde dit slechts op sporadische wijze (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15) en werd u niet ingezet om te gaan vechten. Gezien het feit dat er aan uw beweerde leeftijd wordt getwijfeld kan er echter ook sterk getwijfeld worden dat deze taken nog steeds op u van toepassing waren. Gezien u volgens de Dienst Voogdij en het CGVS wordt gesteld dat u bij uw vertrek uit Afghanistan ouder was dan 18 jaar, zelfs eerder 20 jaar, is het niet aannemelijk dat u nog naar school ging, en al zeker niet dat u slechts in de 9de graad zat (gehoorverslag 9/2/2017, p. 8, 9). Hierdoor klopt uw voorgehouden profiel niet met het profiel als was u een schoolgaande jongen die af en toe een dienst verleende aan de taliban. Bovendien is het opmerkelijk dat u de taliban vele jaren zou geholpen hebben maar dat uw vader hiervan in het geheel niet op de hoogte was omdat hij vaak weg was voor zijn werk. Aangezien het de gewoonte was van de taliban om kinderen en jongeren van het dorp in te zetten is het weinig aannemelijk dat hij dit niet geweten zou hebben. U verklaarde immers zelf dat de dorpelingen wisten dat de kinderen eten kwamen halen voor de taliban en later jongeren werden aangesproken in de moskee (gehoorverslag 6/3/2017, p. 3, 4). Meer nog, u stelt dat uw ooms, zowel die uit uw dorp als degene die in het districtscentrum woonden wel op de hoogte waren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), dat uw vader dan gedurende jaren niks zou geweten hebben is niet aannemelijk.

Verder blijkt niet uit uw verklaringen dat de taliban geprobeerd zouden hebben u effectief te rekruteren voor de strijd (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), in tegenstelling tot anderen, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren, zoals u zelf ook aangeeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 5)). Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens blijkt uit de informatie dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. I.c. blijkt dit geenszins het geval. Hoewel de mullah van de madrassa jullie vertelde dat jihad een nobel doel was ging hij hierin niet verder (gehoorverslag 6/3/2017, p. 7). U werd wel eens gevraagd door enkele talibanleden om mee te komen strijden, maar toen u dit weigerde had dit geen verdere gevolgen voor u (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u "gewone" gesprekken had met de taliban, ze vroegen u

hoe het met u was en dergelijke (gehoorverslag 6/3/2017, p. 6). Daarnaast zijn de taliban u niet bij u thuis komen zoeken na uw vertrek uit de regio (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Hoewel ze nog naar u gevraagd zouden hebben in het dorp kan u niet zeggen wat er nog gebeurde of zal gebeuren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Dit alles wijst niet op een persoonlijke vrees voor de taliban bij een terugkeer. Bovendien woont uw familie nog zonder verdere problemen in de regio (gehoorverslag 9/2/2017, p. 12; 6/3/2017, p. 3). Men kan verwachten dat mocht u daadwerkelijke gezocht worden door de taliban uw familie daar ook problemen zou door ondervinden.

Voor zover u problemen zou ondervinden bij terugkeer omdat uw vader voor een ontmijningsdienst heeft gewerkt dient gezegd dat u voorheen nooit enig probleem met de taliban ondervonden heeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 11). Immers is hij reeds gestopt met werken (gehoorverslag 9/2/2017, p. 11) en heeft u hierdoor geen problemen gekend. Betreffende uw vaders job bij een ontmijningsdienst dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw vaders profiel als medewerker van een ontmijningsdienst is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Voor zover u vreest problemen te ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan omdat u naar Europa bent gereisd dient gezegd dat dit berust op een louter vermoeden. U woonde bijna uw hele leven in Afghanistan en verblijft slechts sedert enkele jaren (2015) in Europa. U toont niet aan dat u zich bij een terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, noch dat u bij terugkeer gemarginaliseerd of bedreigd zou worden omdat u in Europa woonde. Het blijft hier dan ook bij een blote bewering. Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en hierbij verwijst naar uw medische en uw psychische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u geen problemen meer heeft aan uw hart. Het door u neergelegde attest van uw huisarts van 14 februari 2019 waarin onder andere staat dat u leidt aan geheugen- en slaapproblemen, en somatische klachten (hartkloppingen) en het verslag van uw psycholoog van 21 maart 2019 waarin onder meer gewag wordt gemaakt van PTSD omwille van de problemen die u kende in Afghanistan, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien werd er door het CGVS geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Uit het attest van de psycholoog blijkt evenmin op grond van welke onderzoeken men tot de diagnose van PTSD is gekomen. Uit het verslag blijkt voornamelijk dat u nood heeft aan duidelijkheid omtrent uw situatie. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enige middel van zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Dit werd ook bevestigd door de RvV in het arrest met nummer 217 227 d.d. 21 februari 2019. Na lezing van het administratief dossier, stelde de RvV immers vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vonden in het administratief dossier en betrekking hadden op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct waren. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berustten, werden door de RvV tot de zijne gemaakt en overgenomen en kunt u hieronder opnieuw lezen:

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw leeftijd van 18 jaar en minderjarigheid bij aankomst in België (gehoorverslag 9/2/2017, p. 4). Uw exacte geboortedatum kent u niet, u haalt aan dat u op de 3de van de 7de maand, oftewel djedi 1388, zou geboren zijn (gehoorverslag 9/2/2017, p. 3). Omgezet komt dit overeen met 25 september 2009 (gehoorverslag 9/2/2017, p.4. Dit zou betekenen dat u tijdens het gehoor op het CGVS op 2 februari 2017 7 jaar oud zou zijn. Bovendien is de 7de maand mizan en niet djedi, dit is de 10de maand, zoals u verkeerdelijk stelt. Wanneer u met deze onmogelijke geboortedatum wordt geconfronteerd stelt u enkel de dag en de maand te kennen van uw geboortedatum maar niet het jaar. Dit is merkwaardig. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 6 augustus 2015 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is. Verder legt u op 9 februari 2017 een kopie van uw taskara voor, afgegeven op 26/4/1393 (omgezet 17 juli 2014) in Nerkh provincie Maidan Wardak. Deze taskara vermeldt dat u als 15-jarige staat geregistreerd in 1393 (tussen 21 maart 2014 - 21 maart 2015), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1999 en maart 2000. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 9 februari 2017 volgens uw taskara tussen de 17 en 18 jaar zou zijn. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan 4 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden.

Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Dit nog los van het feit dat u er niet in slaagt de Afghaanse kalender juist om te zetten. Deze vaststelling draagt allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat u een persoonlijke vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde dat u het land diende te verlaten omdat uw vader niet wou dat u verder samenwerkte met de taliban (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Zo verklaarde u dat de taliban aanwezig waren in uw dorp en u reeds als kind werd ingezet om voedsel te gaan halen bij de dorpelingen voor de taliban. U deed dit niet alleen, ook andere kinderen werden ingezet (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15; 3/6/2017, p. 3). Toen u ouder werd, werd u wel eens gevraagd om enkele wapens van punt a naar punt b te vervoeren. Hoewel deze zaken zich voordeden in uw regio kan u niet overtuigen dat u hierdoor persoonlijke vervolgingsproblemen heeft gekend of zal kennen in Afghanistan. Deze zaken vallen onder het willekeurige algemene geweld dat uw regio kenmerkt. Bovendien gebeurde dit slechts op sporadische wijze (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15) en werd u niet ingezet om te gaan vechten. Gezien het feit dat er aan uw beweerde leeftijd wordt getwijfeld kan er echter ook sterk getwijfeld worden dat deze taken nog steeds op u van toepassing waren. Gezien u volgens de Dienst Voogdij en het CGVS wordt gesteld dat u bij uw vertrek uit Afghanistan ouder was dan 18 jaar, zelfs eerder 20 jaar, is het niet aannemelijk dat u nog naar school ging, en al zeker niet dat u slechts in de 9de graad zat (gehoorverslag 9/2/2017, p. 8, 9). Hierdoor klopt uw voorgehouden profiel niet met het profiel als was u een schoolgaande jongen die af en toe een dienst verleende aan de taliban. Bovendien is het opmerkelijk dat u de taliban vele jaren zou geholpen hebben maar dat uw vader hiervan in het geheel niet op de hoogte was omdat hij vaak weg was voor zijn werk. Aangezien het de gewoonte was van de taliban om kinderen en jongeren van het dorp in te zetten is het weinig aannemelijk dat hij dit niet geweten zou hebben. U verklaarde immers zelf dat de dorpelingen wisten dat de kinderen eten kwamen halen voor de taliban en later jongeren werden aangesproken in de moskee (gehoorverslag 6/3/2017, p. 3, 4). Meer nog, u stelt dat uw ooms, zowel die uit uw dorp als degene die in het districtscentrum woonden wel op de hoogte waren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), dat uw vader dan gedurende jaren niks zou geweten hebben is niet aannemelijk.

Verder blijkt niet uit uw verklaringen dat de taliban geprobeerd zouden hebben u effectief te rekruteren voor de strijd (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8), in tegenstelling tot anderen, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag 9/2/2017, p. 15). Uit de objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de

taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren, zoals u zelf ook aangeeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 5)). Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens blijkt uit de informatie dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. I.c. blijkt dit geenszins het geval. Hoewel de mullah van de madrassa jullie vertelde dat jihad een nobel doel was ging hij hierin niet verder (gehoorverslag 6/3/2017, p. 7). U werd wel eens gevraagd door enkele talibanleden om mee te komen strijden, maar toen u dit weigerde had dit geen verdere gevolgen voor u (gehoorverslag 6/3/2017, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u "gewone" gesprekken had met de taliban, ze vroegen u hoe het met u was en dergelijke (gehoorverslag 6/3/2017, p. 6). Daarnaast zijn de taliban u niet bij u thuis komen zoeken na uw vertrek uit de regio (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Hoewel ze nog naar u gevraagd zouden hebben in het dorp kan u niet zeggen wat er nog gebeurde of zal gebeuren (gehoorverslag 6/3/2017, p. 9). Dit alles wijst niet op een persoonlijke vrees voor de taliban bij een terugkeer. Bovendien woont uw familie nog zonder verdere problemen in de regio (gehoorverslag 9/2/2017, p. 12; 6/3/2017, p. 3). Men kan verwachten dat mocht u daadwerkelijke gezocht worden door de taliban uw familie daar ook problemen zou door ondervinden.

Voor zover u problemen zou ondervinden bij terugkeer omdat uw vader voor een ontmijningsdienst heeft gewerkt dient gezegd dat u voorheen nooit enig probleem met de taliban ondervonden heeft (gehoorverslag 6/3/2017, p. 11). Immers is hij reeds gestopt met werken (gehoorverslag 9/2/2017, p. 11) en heeft u hierdoor geen problemen gekend. Betreffende uw vaders job bij een ontmijningsdienst dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw vaders profiel als medewerker van een ontmijningsdienst is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Voor zover u vreest problemen te ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan omdat u naar Europa bent gereisd dient gezegd dat dit berust op een louter vermoeden. U woonde bijna uw hele leven in Afghanistan en verblijft slechts sedert enkele jaren (2015) in Europa. U toont niet aan dat u zich bij een terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze, noch dat u bij terugkeer gemarginaliseerd of bedreigd zou worden omdat u in Europa woonde. Het blijft hier dan ook bij een blote bewering. Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft."

Het voorgaande wordt niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.4. Gelet op wat voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker voert de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

Wat de ernstige schade betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, baseert verzoeker zijn vraag om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op het gegeven dat hij als jongeman meer dan vier jaar in onzekerheid in België verblijft, met een extreme angstproblematiek met somatische weerslag, cardiale klachten en symptomen van PTSS. Verzoeker stelt dan ook een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugleiding naar diens land van herkomst alwaar deze psychische problemen hun oorsprong vinden in de extreme onveiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Verzoeker stipt hierbij aan dat de Afghaanse veiligheidstroepen er zelfs niet voor terug schrikken om ziekenhuizen in Maidan Wardak binnen te vallen onder verwijzing naar informatie hij bij het verzoekschrift voegt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet gelet op het gegeven dat hij als jongeman meer dan vier jaar in onzekerheid in België verblijft, met een extreme angstproblematiek met somatische weerslag, cardiale klachten en symptomen van PTSS en informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de Afghaanse veiligheidstroepen er niet voor terug schrikken om ziekenhuizen in Maidan Wardak binnen te vallen toont hij niet aan dat hij een specifiek doelwit is van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker blijft ook in gebreke om voldoende concrete elementen te verschaffen die erop wijzen dat hij zal worden blootgesteld aan een specifiek risico op ernstige schade

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarbij aan een Iraakse van met psychische problemen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op eigen merites moet worden beoordeeld. De verwijzing naar een dergelijk arrest is derhalve niet dienstig.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

De Raad benadrukt dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De verwijzing naar een geanonimiseerde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hij zijn aan zijn verzoekschrift toevoegt stellende dat hieruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkende dat in het district Nirkh van de provincie Wardak een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, gezien deze persoon de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend moet worden opgemerkt dat deze beslissing dateert van 2014 en derhalve niet dienstig is in het kader van onderhavig *ex nunc* onderzoek.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Nirkh in de provincie Maidan Wardak:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift en de informatie die hij bijvoegt is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie heeft niet steeds betrekking op de concrete veiligheidssituatie in het district Nirkh in de provincie Wardak waarvan verzoeker afkomstig is. Verder is de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en ligt deze voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Wardak is gesteund. Hoewel veel van de incidenten gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat uit de informatie toegevoegd in het administratief dossier, alsook deze toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat het aantal burgerslachtoffers hoog ligt, dat 90 % van de het district onder controle staat van de Taliban en Afghanistan het meest gevaarlijke land is, benadrukt de Raad dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.. Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in het district Nirkh in de provincie Wardak actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen concrete en objectieve informatie aan met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in het district Nirkh in de provincie Wardak die de voorgaande appreciatie kan ombuigen. De Raad besluit dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in Nirkh, Wardak, op dit moment niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdentificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Wardak op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield rekening met de door verzoeker aangehaalde problematiek en stelde terecht: *“Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten blijkt dat u geen problemen meer heeft aan uw hart. Het door u neergelegde attest van uw huisarts van 14 februari 2019 waarin onder andere staat dat u leidt aan geheugen- en slaapproblemen, en somatische klachten (hartkloppingen) en het verslag van uw psycholoog van 21 maart 2019 waarin onder meer gewag wordt gemaakt van PTSD omwille van de problemen die u kende in Afghanistan, tonen niet aan dat er in uw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien werd er door het CGVS geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Uit het attest van de psycholoog blijkt evenmin op grond van welke onderzoeken men tot de diagnose van PTSD is gekomen. Uit het verslag blijkt voornamelijk dat u nood heeft aan duidelijkheid omtrent uw situatie. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofd, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.”*

Uit de medische en psychologische verslagen die verzoeker in dit opzicht bijbracht blijkt niet concreet dat zijn mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd dat hij in vergelijking met andere burgers in het district Nirkh, in de provincie Wardak over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en de eventuele medicatie dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is. Ook uit de medische en psychologische verslagen die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift voegt blijkt dit niet. Tijdens de terechtzitting wordt ook niet meer duiding gegeven waarom de verzoekende partij van mening is dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in de provincie Wardak, persoonlijke omstandigheden zijn die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak dermate verhogen dat in hoofd van verzoeker moet aangenomen worden dat er een verhoogd risico bestaat. Uit het administratief dossier blijkt dat er familieleden aanwezig zijn in Afghanistan, onder meer in het district Nirkh in de provincie Wardak. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Wardak op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Hoewel verzoeker erop wijst dat hij zich zo goed als mogelijk heeft proberen te integreren in de Belgische maatschappij en zijn steentje probeert bij te dragen onder de verwijzing naar verschillende loonfiches die hij bij het verzoekschrift voegt, ziet de Raad niet in op welke wijze dit element de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou stellen of er afbreuk zou aan doen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF